

Лиона Дийкин

ИГРИ НА ПАМЕТТА

ПРОЗОРЕЦ
2021

1

Капитан Хари Питърсън се изкачваше по каменното стълбище, без да знае, че времето изтича. След по-малко от час сградата щеше да бъде разрушена от бомба.

Той погледна към моравата. Всички бяха спокойни и доволни. Сто офицери в пълна униформа пиеха шампанско пред голяма шатра. Копчетата на късите им куртки блестяха на слънцето. Разговорите и смехът им се смесваха с музиката на оркестъра на Кралската морска пехота.

Хари се усмихна. Беше виждал всичко това и преди, и то много пъти, но знаеше, че никога няма да му омръзнат блясъкът и разточителството на военните балове.

Зад офицерския клуб във Военноморската база на Нейно Величество в Девънпорт един слаб мъж в тъмни дрехи чакаше търпеливо, като крачеше напред-назад и проверяваше каишите на раницата си и прекъсвача в джоба си.

Хари винаги бе смятал, че е привилегия да служи в Кралския флот, но това чувство се засилваше още повече, когато се намираще в Девънпорт. Той се усмихна, докато на път към сградата мина край двете малки оръдия, поставени върху дървени лъвови. Никога не бе искал да прави друго: като дете беше мечтал да обикаля света с корабите, които бе видял в Портсмът, а като юноша беше гледал филми за летци изстребители и бе закачил плакат на „Разрушители на язовири“* на стената в стаята си. Не че изгаряше от желание да се бие, но искаше

---

* Филм на режисьора Майкъл Андерсън, посветен на Втората световна война. – Бел. прев.

да стане герой. Кой не би искал? Хари копнееше да бъде добър човек.

Мъжът на рецепцията погледна нашивките върху маншетите на Хари.

– Добър вечер, капитане – поздрави той.

Хари кимна. Промъкна се покрай фотографа и взе чаша шампанско от една дама, облечена в червен фрак и златиста жилетка. Баловете, провеждани веднъж на две години, бяха тематични, за да се отличават от безкрайните официални вечери и защото в качеството си на пазител на моретата флотът смяташе, че не само е най-важното военно формирование, но и че притежава най-свежото чувство за хумор. Ето защо за тазвечерното мероприятие беше избрана темата „Нощ в цирка“. Това обясняваше жонгльора на моравата и мъжа, който обикаляше множеството на кокили.

Залата, която гледаше към моравата, бе превърната в безплатен бар. Кожените дивани и тежките дъбови маси бяха преместени встрани, а сервитьорките бяха облечени в блестящи трика и носеха диадеми с пера. Хари потърси някое познато лице, макар да знаеше, че е малко вероятно да открие такова. Той не служеше в тази база. Беше поканен на бала от флотилен адмирал Крис Уейт, който искаше да му предложи работа. Хари нямаше намерение да приема, тъй като не искаше да се връща в Плимът, но не биваше да отхвърля поканата в прав текст. Трябваше да играе по правилата; военните имаха дълга памет, а може би някой ден той щеше да се върне тук. Засега обаче трябваше да остане в Лондон, близо до децата си. Бе пропуснал толкова много, когато бяха малки, и ако сега не работеше близо до дома на бившата си съпруга, изобщо нямаше да ги вижда.

Хари кимна на един млад лейтенант, чиято приятелка бе облечена в прасковена рокля с голи рамене, обшита с пайети. Дрескодът беше ясен: дълги рокли, покрити рамене и колкото може по-малко накити. До края на вечер-

та несъмнено щеше да се заформи седянка на военните съпруги, които щяха да обсъждат решението на младата жена.

– Прекрасна рокля – отбеляза Хари. Държеше да ѝ направи комплимент, защото имаше опасност по-късно тя да дочуе коментари от друго естество. Момичето се изчерви и му благодари с възхитена усмивка.

– Благодаря, сър – отвърна приятелят ѝ.

Хари го потупа по рамото.

Слабият мъж продължаваше да крачи напред-назад край офицерския клуб. Моментът все още не беше дошъл. Мъжът обаче чуваше музиката и смеха и това го караше да мрази хората в сградата. Искаше му се да може да види лицата им, когато взривът избухне. Това беше единственото му съжаление, но цената си заслужаваше.

Хари се обърна и видя флотилен адмирал Уейт да влиза в салона заедно със съпругата си, която бе облечена в елегантна черна рокля.

– Добър вечер, сър – каза Хари и се ръкува с Уейт. – Благодаря за поканата.

Госпожа Уейт целуна Хари по бузата.

– Когато вечеряхме заедно миналия месец, цяла вечер го наричахте Крис – отбеляза тя. – А сега е „сър“.

– Онова беше удоволствие, госпожо Уейт – отвърна Хари. – Това е работа.

Тя беше втората съпруга на адмирала. Светът на военните все още беше нов за нея и странностите му я очароваха.

Госпожа Уейт погледна към бара, заобиколен от официално облечени гости.

– И вие смятате, че *това* е работа.

Хари и Крис се усмигнаха.

– Как се чувствате? Обзалагам се, че това място ви е липсвало – каза Уейт.

Хари наистина винаги бе обичал Девънпорт.

– Мястото – да. Хората...

Той сбърчи нос.

Флотилният адмирал се засмя. Гръмкият смях подхождаше на мъж с неговото положение.

– Не се съмнявам, че ще ги вкарате в правия път.

Уейт вдигна ръка, за да поздрави група офицери в другия край на салона.

– Трябва да отида при тях – рече той. – Нека се срещнем по-късно, искам да поговорим за бъдещето ви.

– Първо напитките – обади се г-жа Уейт, хвана мъжа си под ръка и ги поведе към бара.

– Да видим какво предлагат – каза Уейт.

– Мисля, че имат всичко, от черен пипер до малини – отвърна Хари. Той все още не беше допил шампанското си. На служебни мероприятия се стремеше да се контролира. Пристъпи до прозореца и веднага забеляза една елегантна червенокоса дама в дълга тъмнозелена рокля, пристегната в кръста с панделка в бронзов цвят. Тя стоеше наред моравата. Косата ѝ беше вдигната и около лицето ѝ се спускаха само няколко небрежни къдрици. Беше казала, че няма да може да дойде и че е претрупана с работа.

Хари изтича към рецепцията. Много се радваше, че бе решила да го изненада. Той би постъпил по същия начин.

На вратата го пресрещна атлетичен офицер с прошарени коси.

– Сър – каза той. – Офицерски кандидат Филипс от Съвместното командване на силите. Може ли да говоря с вас на четири очи?

Беше обявено началото на вечерята и другите гости се запътиха към изхода на сградата и към шатрата с типичната за военните дисциплина.

– Сега ли? – попита Хари. Той се наведе настрани и потърси с поглед Кариин сред движещата се тълпа. Искаше да я намери и да я целуне.

Мъжът се доближи до него и заговори тихо:

– Да, сър. Дойдох тук специално за това. Трябва да ви съобщя нещо лично.

Мъжът се обърна и тръгна към бара.

Хари знаеше, че не може да откаже на Съвместното командване. Той служеше в него и един отказ би бил в най-добрия случай неучтив, а в най-лошия – опасен. Освен това офицерският кандидат не беше облечен в парадна униформа, а в бяла риза и носеше фуражката си в ръка, което означаваше, че е бил изпратен неочаквано. Явно съобщението беше спешно.

Хари последва мъжа през тълпата, като вървеше срещу човешкия поток. Флотилен адмирал Уейт и съпругата му бяха на вратата на бара, когато последната група офицери се запъти към изхода.

Офицерският кандидат отиде до прозореца в другия край на залата, за да не ги чува никой.

– Какво толкова важно имате да ми съобщите? – попита Хари. Той погледна пагоните на мъжа и се намръщи. Нашивките на раменете му бяха обърнати наопаки. Това беше елементарна грешка. А може би човекът се беше облякъл набързо.

– Ще отнеме само минутка, сър.

Хари погледна през прозореца към моравата. Видя Кариин, която го търсеше в тълпата. Един мъж на кокили мина покрай прозореца. Кариин вдигна поглед и очите ѝ срещнаха погледа на Хари. Той ѝ помахаше с ръка, а тя му се усмихна.

И тогава залата се взриви.

2

Ударната вълна блъсна силно Кариин, която се стовари върху бетонните плочи. Когато над нея се посипаха стъкла от прозорците, тя инстинктивно вдигна ръка пред очите си. Горещ въздух лъхна кожата ѝ. Обви я гъст сив облак от задушлив прах. Кариин чу как мъжът с кокилите се блъсна в една маса и падна, а масата се преобърна и по пода се посипаха чаши.

Не виждаше нищо и едва чуваше; светът ѝ изглеждаше неясен и далечен, сякаш се намираше под вода. Да бяга ли? Да се скрие ли? Тя пое дълбоко дъх и се опита да запази самообладание. В устата си усети метален вкус. Някъде нещо гореше.

Опита се да се съсредоточи. Беше обвита от гъста мъгла. В далечината някакъв човек се опитваше да се задържи на крака, залитна, след което се изправи.

– Хей – извика Кариин. – Ехо!

Макар че устните ѝ се движеха, не се чуваше никакъв звук. Тя опита отново, но човекът се отдалечи от нея и сивотата го погълна.

Кариин допълзя до мъжа с кокилите.

– Добре ли сте? – попита тя и допря палеца и показалеца си в знак, че всичко е наред, надявайки се мъжът да я разбере.

Мъжът кимна и се надигна. Той вдигна поглед към сградата, която едва се виждаше сред прахоляка, и поклати глава.

Кариин проследи погледа му.

Хари.

Тя трябваше да влезе в сградата.

Изправи се на крака и затича приведена към каменните стълби.

Една силна длан я хвана за ръката.

– Залегнете – извика мъжът. В косите му имаше сиви сажди.

Карийн поклати глава.

– Хей – изкрещя мъжът и я събори на пода. Той притисна устни към ухото ѝ, за да го чуе по-ясно. – Тук гъмжи от военни. И никой от тях не тича към мястото на взрива, нали?

– Защо не, по дяволите? – извика Карийн. Гласът ѝ беше писклив.

– Защото не знаем какво беше това, дали е приключило, или най-лошото предстои. Трябва да изчакаме.

Карийн погледна мъжа невярващо.

– Колко време ще отнеме? – извика тя и дръпна ръката си. – Може да има ранени, които ще изгубят кръв.

Хари.

Тя избута мъжа встрани и тръгна нагоре по стълбите. Чуваше писъци. Знаеше, че не може да направи много, но нима имаше избор?

Влезе във фойето. Беше тъмно и задимено. Хари се намираше в една от залите вляво. Карийн погледна натам с присвити очи, като се надяваше да успее да се ориентира. Не можа да различи нищо. Примигна няколко пъти. Големи парчета горящо дърво препречваха пътя ѝ, а по-натам лежах изкривени късове метал.

Млад офицер изтича край нея и огледа щетите. Униформата му беше чиста, по нея нямаше никакъв прах. Трябва да е бил в другия край на моравата или дори в шатрата по време на експлозията.

– Медик ли сте? – попита той. Гласът му беше приглушен и далечен.

– Мога да окажа първа помощ – отвърна Карийн. – Но нищо повече.

– Знаете ли колко души е имало вътре?

Тя поклати глава.

Офицерът кимна.

– Трябва да влезем и да отсеем тежките случаи. Не об-

ръщайте внимание на хората, които викат. Отидете при онези, които мълчат. Щом човек вика, значи диша. Разбрано?

Карийн погледна младия мъж и се зачуди как успяваше да запази самообладание. Запита се какви ли ужаси бе виждал.

– Проверете реакциите, а след това дишането им. Извикайте ме, ако се натъкнете на тежък случай. Ще дойда при вас възможно най-бързо.

Карийн вдигна роклята си до коленете и върза плата на възел, за да не се влачи по пода. След това се зае внимателно да заобикаля и прескача отломките. Хари бе застанал до един прозорец вляво от фоайето. Преди порутеното стълбище нямаше врати, затова тя продължи по коридора, докато не откри една врата вляво.

Влезе в залата. Тънки снопове слънчеви лъчи се процеждаха през изпочупените прозорци. Карийн се отправя към светлината.

– Помощ – обади се един глас. – Моля ви, помогнете ми. Една жена седеше с гръб към стената.

Щом човек вика, значи диша. Това се отнасяше и за горенето.

– Ще се върна – каза Карийн. – Обещавам.

Тя продължи напред. Не се чуваха други викове, стенания или писъци. Това означаваше, че Хари мълчи.

Намери го легнал по гръб до прозореца. Беше неподвижен. Карийн коленичи и последва указанията на младия офицер.

– Хари? – извика тя. – Хари! Чуваш ли ме?

Не получи отговор. Карийн отвори устата му и провери дихателните му пътища. Бяха чисти. След това притисна ухо към устните му. Не можа да чуе нищо, главата ѝ кънтеше твърде силно, но бе сигурна, че усеща топлия му, спокоен дъх на бузата си. Повдигна китката и потърси пулса му. Беше силен. Провери за наранявания, но не откри нищо. Лицето му бе покрито с дебел слой прах. Тя

внимателно избърса носа и устата му. На челото му имаше малка драскотина.

Кариин прокара пръсти по косата и слепоочията му, като се молеше да не усети влага. После пхна длани под сакото му, за да провери торса. Накрая огледа ръцете и краката му. Хари изглеждаше добре. Да, беше в безсъзнание, но бе добре.

– Госпожо, елате тук.

Гласът на младия офицер беше спокоен, но настоятелен. Това не бе молба, а заповед.

– Добре си, Хари – прошепна Кариин. – Ще получиш помощ, а аз няма да се отдалечавам.

Тя го целуна по челото.

– Обичам те.

Кариин допълзя до вратата, където офицерът бе коленичил до жената, облечена в трико с пайети. От голямата рана на лявата ѝ ръка бликаше кръв, която се стичаше по тъмносиния килим.

– Трябва да спрете кървенето – каза офицерът. Той положи дланта на Кариин около бицепса на жената непосредствено над раната. – Повдигнете ръката ѝ и стиснете тук. По-силно. Това ще намали кървенето.

Жената с пайетите впери поглед в ръката си.

– Разбирам – отвърна Кариин. – Ще стискам здраво.

– И не я пускайте, докато не се върна. Трябва да прегледам останалите. Това съпругът ви ли е? – попита той и погледна към Хари.

– Да – отвърна Кариин. В този момент нямаше смисъл да обсъжда личните си взаимоотношения. – В безсъзнание е, но диша и пулсът му е стабилен. Не открих никакви сериозни наранявания, само малка драскотина на главата. Извадил е късмет.

Офицерът я погледна и каза:

– Изкушаващо е да се съсредоточите върху най-благоприятния сценарий, но трябва да сте готова за най-лошото. Загубил е съзнание, значи може би има травма на